

บทนำ

ปวด! ปวดเหลือเกิน!

หยวนเซียงอินมองข้อเท้าที่บวมพูน แม้จะใส่ยาและพันแผลแล้ว แต่ก็ยังรู้สึกปวดแปลบเป็นระยะ ๆ จนไม่อาจจะฝืนยืน ทกล้มครวญนี้อาการไม่เบาเลย!

ยามนี้นางอยู่ในป่าลึกกลางเขาไร้เงาผู้คน จะขอความช่วยเหลือก็ไร้หนทาง ดูท่ามีแต่ต้องรอให้บิดาเอะใจว่านางไม่กลับบ้านแล้วค่อยออกมาตามหานางเอง

นางชำเลืองมองตะกร้ายาข้างกายแล้วหยิบสมุนไพรรูปร่างพิสดารที่มีใบใหญ่เล็กไม่เท่ากันออกมาต้นหนึ่ง สมุนไพรนี้ชื่อว่าต้นกิบแพะ มีสรรพคุณในการสลายเลือดคั่ง นางทล้มนึกเพราะต้องการเก็บต้นกิบแพะนี้ แต่ไม่คิดเลยว่าจะทำให้ข้อเท้าเคล็ด บาดเจ็บถึงเส้นเอ็น ตกอยู่ในสภาพไร้คนช่วยเหลือเช่นตอนนี้

ท่านหมอตามรัก

ก่อนหน้านี้นางก็เคยได้รับบาดเจ็บมาทั้งใหญ่ทั้งน้อย แต่ไม่เคยสาหัส ถึงขั้นเดินไม่ได้เช่นนี้มาก่อน หวังเพียงให้บิดาออกมาตามหานางโดยเร็ว

ขณะที่นางกำลังเป็นทุกข์ไม่รู้จะทำเช่นใดดีก็กลับมีเสียงสบสบบดิ่งมาจากในพงหญ้า นางกำขลุ่ยมรกตในมือแน่นอย่างระแวงระวัง พลันเห็นงูเขียวสีสดตัวหนึ่งเลื้อยปราดออกมาจากพงหญ้า แลบลิ้นชูคอมองนางหนึ่งคนหนึ่งงูประจันหน้า จังหวะที่งูเขียวจะขยับจกก็พลันปรากฏเข็มเงินสองสามเล่มพุ่งซัดปักตรึงหัวงู มันบิดร่างอย่างทรมานครู่หนึ่งก็แน่นิ่งไป ผู้ได้ยินมือช่วยเหลือนาง

คำถามของนางได้รับคำตอบอย่างรวดเร็ว ร่างสูงส่ง่าในเสื้อคลุมยาวสีน้ำเงินพร้อมตะกร้ายาที่แบกไว้ปรากฏขึ้นตรงพงหญ้าด้านหลังนาง

บุรุษผู้นี้หน้าตาหล่อเหลา ปรากฏกายพร้อมรอยยิ้มอ่อนโยน หลังจากเห็นใบหน้านั้นความรู้สึกตื่นตัวระวังระไวของนางก็ลดลงทันที เขาไม่ได้ให้ความรู้สึกเป็นศัตรูใด ๆ ซ้ำยังทำให้ผู้พบหน้ารู้สึกถึงความปลอดภัยอย่างแปลกประหลาด เป็นบุคคลที่มีลักษณะพิเศษยิ่งนัก

"แม่นางน้อย ไม่เป็นไรใช่ไหม"

ใบหน้าคมคายนั้นยังประดับด้วยรอยยิ้ม แววตาเป็นกังวล เขาก้มลงมองตรุณีวัยสิบสามสิบสี่ปีที่นั่งอยู่กับพื้น พอเห็นบาดแผลที่พันไว้เรียบริ้วดี หัวคิ้วขมวดเล็กน้อย สายตาเคลื่อนไปจับอยู่ที่พู่ประดับหยกตรงปลายขลุ่ยในมือนาง ดวงตาดำสนิทนั้นปรากฏแววตะลึงงันไปวูบหนึ่ง พร้อมกับนึกที่มาของขลุ่ยเล่านี้ออก เห็นทีเขาจะยุ่งจนมากเรื่อง นางมีความสามารถพอที่จะปกป้องตนเองได้

"ข้าไม่เป็นไร ขอขอบคุณที่ท่านยื่นมือช่วยเหลือ"

แม้ว่านางจะสามารถจับมือกับสถานการณ์เมื่อครู่ได้ก็จริง แต่ฝ่ายตรงข้ามก็ช่วยนางด้วยความปรารถนาดี

"ลุกขึ้นมาเดินไหวหรือไม่" เขามองข้อเท้านางแล้วถามอย่างเป็นห่วง "ไม่ไหว"

เด็กสาวสบตาเขา บุรุษผู้นี้มีดวงตาเพียงตรง ถือว่านางโชคดีที่ได้พบผู้มีจิตใจอ่อนโยนสัต์ย์ชื่อในช่วงเวลาคับขันเช่นนี้

บุรุษหนุ่มสัมผัสได้ถึงความเยือกเย็นผิประหลาดจากร่างน้อยตรงหน้า ตั้งแต่เมื่อครู่ หากเปลี่ยนเป็นเด็กสาวคนอื่นที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับนางแล้วเผชิญเหตุการณ์เช่นเมื่อครู่ ต่อให้รับมือได้ แต่ก็ย่อมมีอาการตระหนกตกใจ ทว่านางกลับปราศจากความตื่นกลัว ถึงขนาดสูดดมเยือกเย็นจนเกินไปด้วยซ้ำ

"อากาศแปรปรวน เห็นท่าฝนจะตกใหญ่ภายในครึ่งชั่วยาม* เราต้องรีบหาที่พักหลบฝนก่อน"

บุรุษหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า เมฆดำค่อยๆ เคลื่อนมาคลุ้มคลุมเขาคาดเดาจากประสบการณ์ว่าจะเกิดฝนท่าใหญ่ในไม่ช้า ไม่ควรรั้งอยู่ที่นี้นาน

เด็กสาวก็มองท้องฟ้า เห็นพ้องว่าที่กล่าวมานั้นเป็นจริง นางลั้งเลี้ยวขณะจากนั้นก็ค้อมศีรษะลงแสดงอาการเห็นด้วยแล้วกล่าวเสียงเรียบว่า "จากนี้ไปทางตะวันตกราวห้าลี้** มีเรือนไผ่อยู่หลังหนึ่ง ไปหลบฝนที่นั่นก่อนได้"

"ถ้าเช่นนั้นข้าขอเสียมารยาทแล้ว"

บุรุษหนุ่มกล่าวขอภัยตามธรรมเนียม จากนั้นก็ขออนุญาตนางขึ้น

* ชั่วยาม หน่วยนับเวลาของจีน เทียบได้กับเวลาประมาณ 2 ชั่วโมง

** ลี้ (หลี่) หน่วยมาตราวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อี้น เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

ท่านหมอตามรัก

ใช้วิชาตัวเบาโผนแล่นไปทางตะวันตก กระโดดปราด ๆ ต่อ ๆ กัน จากนั้นจึงเห็นเรือนไฟหลังหนึ่งอยู่ไกล ๆ จังหวะที่ทั้งสองมาถึง ฝนท่าใหญ่ก็เทลงมา ราวฟ้ารั่ว

บุรุษหนุ่มวางร่างครุฑลงบนเตียงใหญ่หลังเดียวในเรือน จากนั้นก็กวาดตามองการจัดวางเรียบง่ายในเรือนนั้น นอกจากเตียงไม้หลังใหญ่ก็ยังมีโต๊ะไม้ตัวหนึ่ง เก้าอี้ไม้สองตัว กาดินเผาหนึ่งกา ถ้วยชาสองใบ นอกจากนี้ก็ไม่มีของอื่นใด เห็นชัดว่าเรือนไฟหลังนี้มีไว้เพื่อพักผ่อนชั่วขณะเท่านั้น

"โต๊ะเตียงเก้าอี้ในเรือนไฟนี้เป็นฝีมือบิดาข้า จะได้ให้ข้าไว้พักให้หายเหนื่อยระหว่างมาเก็บสมุนไพรม"

เด็กสาวมองแผ่นหลังเขาแล้วพยายามคาดเดาคัดดีฐานะ คนธรรมดาไม่มีทางมาปรากฏตัวในเขาลึกโดยไร้สาเหตุ...สายตาจับบึ่งอยู่ที่ตะกร้ายา ด้านหลัง หรือคนผู้นี้เป็นหมอ?

"บิดาเจ้ารักถนอมเจ้าจริง ๆ"

บุรุษหนุ่มกวาดตามองเครื่องเรือนเรียบง่ายในเรือนไฟแล้วก็สาวเท้ามายังหน้าประตู สังเกตดูลมฝนที่เริ่มอ่อนซา เห็นที่ฝนกระหน่ำครานี้จะมาเร็วและหยุดเร็ว

"ยังมีได้เรียนถามชื่อแซ่ของคุณชาย?"

บุรุษหนุ่มหรีตาดำสนิทลงเล็กน้อย เห็นเงาร่างหนึ่งเคลื่อนเข้ามาใกล้ ดูเหมือนคนที่เด็กสาวรอคอยจะมาถึงแล้ว

"ข้าตงฟางถึง แม่นางหยวน วันใดมีวาสนาค่อยพบกัน"

ตงฟางถึงหันกลับมายิ้มให้นาง ขณะที่นางยังไม่ทันมีปฏิกริยาก็ก็นุ่งร่างหายไปในบ้านฝน

เด็กสาวตกตะลึงมองเงาหลังที่หายไปอย่างรีบเร่ง แม้ประหลาดใจที่
เขาจากไปอย่างกะทันหัน แต่ที่ทำให้นางตกตะลึงมากกว่าก็คือการได้รับรู้
ว่าเขาคือตงฟางถึง หมอเทวดาผู้มีนามกระเดื่องสะท้านยุทธภพในระยะ
หลายปีมานี้

แต่ทว่าเขาทราบได้อย่างไรว่านางแซ่หยวน

ดวงตากลมโตเหลือบมองไปยังฟู่ห้อยหยกปลายขลุ่ยมรกต เห็นอักษร
'หยวน' ที่สลักไว้บนหยกจึงเข้าใจในทันที มุมปากขยับยกขึ้นเล็กน้อย

7

เมืองกังหลิง

หอหงส์มังกรยังคงเหมือนก่อนเก่า หน้าประตูมีแถวรอยาวเหยียด ภายในไม่มีที่นั่งว่าง เสี่ยวเอ๋อร์หลายคนวิ่งุ่นจากโต๊ะนั้นไปโต๊ะนี้ แม้ห้องโถงท่อมร้างแต่ก็เคลื่อนไหวปราดเปรียว แคล่วคล่องว่องไว ไม่ปล่อยให้ลูกค้าแต่ละโต๊ะต้องรอนานจนเกินไป

ประจวบเหมาะเป็นเวลาอาหารกลางวัน เสียงสรรวเสสนทนาดังขึ้น จากมุมนั้นมุมนี้ ลูกค้าในหอกำลังสำเร็จสำราญกับอาหารอันโอชะ ส่วนผู้คนที่เข้าแถวรอได้แสงแดดร้อนแรงเบื้องนอกก็มีความอดทนสูงยิ่งนัก ไม่มีทีท่าจะล่าถอยจากไป

หอหงส์มังกรเป็นเลิศด้านการบริการ พอเห็นเช่นนี้ก็เอาใจลูกค้าด้วยการเตรียมน้ำบ๊วยแช่เย็นที่สามารถคลายร้อนไว้ ให้เด็กหนุ่มท่าทีแคล่วคล่องผู้หนึ่งยกมาแจกจ่ายให้ลูกค้าที่รออยู่ ทำให้คนทั้งหลายยิ่งประทับใจ

หอนหงส์มังกรยิ่งขึ้นไปอีก

ขณะเดียวกันกับที่เด็กหนุ่มกำลังยกน้ำบ๊วยมาบริกรลูกค้า ร่างสูงสง่าในชุดยาวสีน้ำเงินก็สาวเท้าเข้าหอนหงส์มังกรโดยไม่สนใจกับแถวยาวเด็กหนุ่มตาไวเห็นเข้าก็ชะงักมือ รีบเข้าไปขวางลูกค้าชุดน้ำเงินไว้

"ลูกค้าท่านนี้กรุณาต่อแถวด้วยขอรับ"

ใบหน้าของเด็กหนุ่มประดับด้วยรอยยิ้มสุภาพ แต่ดวงตาปราศจากรอยยิ้มแม้เพียงน้อย เขาสะบัดผ้าพาดไหล่แล้วผายมือไปทางลูกค้าที่อยู่ด้านหลัง ทำให้ลูกค้าที่เข้าแถวอยู่คล้ายสีหน้าไม่พอใจลง

ต้องทราบว่าการที่หอนหงส์มังกรมีชื่อเป็นหอสุราอันดับหนึ่งได้ก็เพราะยึดมั่นหลักการที่ว่าอาหารหลากหลาย รสชาติแปลกใหม่มีเอกลักษณ์ บริการเป็นเลิศ แม้ราคาจะสูงลิ่ว แต่ก็ยังมีผู้มาอุดหนุนคึกคัก ยินดีเข้าแถวรอเพื่อให้ได้ทานอาหารที่นี้สักมื้อ

เด็กหนุ่มจับจ้องบุรุษเบื้องหน้า ผู้มาหน้าตาหล่อเหลาอ่อนโยนมุมปากประดับไว้ด้วยรอยยิ้มบางๆ บุคลิกนุ่มนวลมีสง่า จากอาการที่สวมใส่เห็นชัดว่าคนผู้นี้หาใช่ชาวบ้านร้านตลาดธรรมดาไม่ แต่ทว่าผู้มาเยือนหอนหงส์มังกรก็ล้วนแล้วแต่มีใช่คนสามัญ เพียงแต่กลิ่นอายประหลาดจากร่างของคนผู้นี้ทำให้รู้สึกถึงความสบายใจที่ยากจะบรรยาย รอยยิ้มอ่อนโยนนั่นทำให้เขาคิดถึงคำพูดตอนที่หลงจูซอนพวกเขาพี่น้องอ่านหนังสือเมื่อคืนวานที่ว่า... 'ดั่งลมวสันต์พัดโชย'

มิผิด คนเบื้องหน้าให้ความรู้สึกเช่นนี้ ทำให้ผู้พบเห็นไม่อาจเกิดความรู้สึกเกลียดชังใดๆ แต่แม้กระนั้น...การไม่ต่อแถวก็ไม่ถูกอยู่ดี

เด็กหนุ่มกระแอมไอ เอ่ยปากกับบุรุษหนุ่มผู้มีรอยยิ้มอ่อนโยนอีกครั้ง

แต่คราวนี้น้ำเสียงกับแววตาสภาพเช่นเดียวกัน

"ลูกค้าท่านนี้ เพื่อความยุติธรรม ขอเชิญท่านออก โถ้ย..."

เด็กหนุ่มเพิ่งกล่าวได้ครึ่งเดียวก็ต้องร้องโอดโอยเพราะเม็ดเกาลัดที่พุ่งเข้าใส่ศีรษะด้านหลัง

"คุณชายสาม ท่านมาแล้ว เชิญเข้ามาพักผ่อนก่อนขอรับ"

หลงจู้หวังชินกล่าวอย่างนอบน้อม ทั้งสองเดินผ่านเด็กหนุ่มที่กุมหัวร้องโอดโอยขึ้นไปยังห้องพิเศษซึ่งเป็นห้องพักผ่อนส่วนตัวของสี่คุณชายตระกูลตงฟาง

"คุณชายสาม เชิญท่านพักผ่อนก่อนขอรับ สักครู่ข้าจะให้จางเจินนำสุราอาหารมาส่ง" หลังจากหวังชินสั่งให้คนเปลี่ยนผ้าคลุมและชงชาแล้วก็กล่าวก่อนจะจากไป

"จางเจิน?"

ตงฟางถึงเลิควิว คนผู้นี้เป็นใคร เหตุใดหวังชินต้องเอ่ยขึ้นมาเป็นการเฉพาะ

"จางเจินก็คือเจ้าเด็กที่มีตาแต่ไร้แวว ขวางคุณชายสามไว้เมื่อครู่ขอรับ" หวังชินตอบ จากนั้นก็นึกได้ว่าลืมนำเรื่องหนึ่งจึงรีบเสริมว่า "เรื่องเป็นเช่นนี้ขอรับ ประมาณสัปดาห์ก่อนคุณชายสี่พาจางเจินกับจางเซียงสองพี่น้องมา บอกว่าจะให้มาช่วยงานที่นี่ แล้วกับพี่น้องคุณนี้ไว้เป็นน้องชายบุญธรรมขอรับ" หวังชินอธิบาย ดีว่าสองพี่น้องเอาการเอางาน ไม่ได้ทำให้เขายุ่งยากใจ ขยันหมั่นเพียร รู้จักสังเกตสีหน้าคน ถือว่าช่วยงานได้ไม่น้อย

"ที่แท้เป็นเช่นนี้"

ใบหน้าอ่อนโยนของตงฟางดังปรากฏรอยยิ้มนุ่มนวล ใจคิดว่าสมเป็น
พฤติกรรมของน้องเล็ก

"แล้วคุณชายสี่เล่า?"

"คุณชายสี่พาสองพี่น้องมาที่นี่ วันรุ่งขึ้นก็เกิดคดีสะเทือนขวัญ มีสตรี
ถูกลอกผิวหน้า คุณชายสี่ต้องไปตามจับคนร้าย พักเพียงคืนเดียวก็จากไป
แล้วขอรับ"

หวังชินตอบตามความจริง ซ้ำยังเสริมว่าคุณชายใหญ่ตงฟางหลังได้
สั่งไว้กับหองหงส์มังกรทุกสาขาว่าหากพบคุณชายสี่ตงฟางเจียให้เตือนให้เขา
กลับบ้านให้ทันวันไหว้พระจันทร์

"ซา้รู้แล้ว เจ้าไปทำงานเถิด"

ตงฟางถึงขมวดคิ้วเล็กน้อย การที่น้องเล็กได้เป็นมือปราบหน้าหยก
ผู้มีชื่อเสียงลือทั้งราชสำนักในวันนี้ก็เพราะเขากับพี่รองช่วยกันอ่อนวอน
พี่ใหญ่จึงยอมรับปาก แต่พี่ใหญ่ตั้งเงื่อนไขไว้ว่าในปีที่นางอายุครบยี่สิบซึ่ง
ก็คือปีนี้ นางต้องถอนตัวจากการเป็นมือปราบ มิฉะนั้นพี่ใหญ่จะลงโทษทั้ง
เขา พี่รอง และน้องเล็ก พอคิดถึงตรงนี้ตงฟางถึงก็ย้มผืด การมีน้องเล็ก
ชอบก่อเรื่องช่างทำให้คนปวดศีรษะเสียจริง

ก็อก ๆ

เสียงเคาะประตูที่ตั้งมาจากด้านนอกทำให้ห้วงความคิดสับสนยุติลง
"เข้ามาได้"

พูดเพียงขาดคำก็เห็นเด็กหนุ่มที่เมื่อครู่พยายามไล่เขาไปเดินเข้ามาในห้อง
มีเด็กชายอีกผู้หนึ่งเดินตามมา หรือทั้งสองคือน้องชายบุญธรรมที่น้องเล็ก
เพิ่งรับไว้?

ทำนมหอตำหนัก

จางเจินยกถาดไม้เคลือบเข้ามาข้างใน หลังจากจัดวางอาหารบนโต๊ะแล้ว สองพี่น้องก็มองตงฟางตั้งนิ่ง ไม่รู้ว่าควรเอ่ยปากกล่าวอะไร

"พวกเจ้าเรียกข้าว่าพี่สามเหมือนน้องสี่เรียกก็แล้วกัน"

ตงฟางตั้งยิ้มในดวงตา มองท่าทีลึกลึกลับของสองพี่น้องแล้วก็ฉวยตะเกียบกับชาม เริ่มลงมือกินอาหาร

"พี่สาม! สองพี่น้องกล่าวพร้อมกันด้วยท่าทีปีติยินดีเป็นที่น่าเอ็นดู

"พวกเจ้าสองคนกินอาหารกลางวันหรือยัง" ตงฟางตั้งถามอย่างเป็นห่วง

"กินแล้วขอรับ" จางเจินซึ่งอายุน้อยกว่าริบแยงตอบ

"ทำงานที่นี้คุ้นเคยหรือยัง"

เขาอาศัยบารมีน้องเล็กได้น้องชายเพิ่มมาอีกสองคน ในฐานะพี่ชาย เขาก็ควรที่จะสนใจทุกข์สุขของน้องๆ

"คุ้นเคยแล้วขอรับ ทุกคนดูแลพวกเราเป็นอย่างดี ตอนกลางคืนหากว่าง พี่ใหญ่หวังยังช่วยสอนหนังสือพวกเราอีกขอรับ"

คราวนี้ผู้ตอบคือจางเจิน พี่ใหญ่หวังที่เวลานั้นคือหลงจู้หวัง

"ประเสริฐ" ตงฟางตั้งยิ้มพลางพยักหน้า "ตอนที่พี่สี่ของพวกเจ้าจากไป ได้กล่าวอะไรกับพวกเจ้าบ้างหรือไม่"

"เปล่าขอรับ พี่สี่จากไปอย่างเร่งร้อน ไม่ทันได้ล่ำลาพวกเรา" จางเจินมีน้ำเสียงตัดพ้อ พี่สี่มักไปมารวดเร็ว ทำให้พวกเขาไม่ทันเตรียมใจเลยสักนิด

"อย่าตำหนิพี่สี่ของพวกเจ้าเลย ฉายามีมือปราบหน้าหยกนี้มิใช่ได้มาโดยเปล่า พวกเจ้าอภัยให้เขาเถิด"

ตงฟางถึงฟังน้ำเสียงตัดพ้อนั่นออกจึงยิ้มพลางปลอบโยน เห็นชัดว่า
พี่น้องคู่นี้ผูกพันกับน้องเล็กเป็นอย่างดี

"พี่สาม ท่านค่อยๆ ทานเถิด พวกเราไม่รบกวนแล้ว หากต้องการ
อะไรเพิ่มเติมก็เรียกข้าได้เลยขอรับ"

จางเจินเห็นเขาหยุดกินอาหารก็รู้ตนว่ารบกวนเขา จึงรีบลากน้องชาย
จากไปอย่างรู้ความ

พี่น้องคู่นี้ทำทางเฉลียวฉลาด หากอบรมสั่งสอนให้ดี วันหน้าย่อมมี
ความสำเร็จ น้องเล็กดูคุณเป็น มิน่าเล่าจึงได้จัดให้พี่น้องคู่นี้มาทำงานใน
หอหงส์มังกร

ตงฟางถึงกินอาหารไปพลางความคิดคำนึงก็ถอยกลับจากสองพี่น้อง
มาถึงเรื่องของน้องเล็ก หากนางไม่ยอมกลับคฤหาสน์ตงฟางโดยดีให้ทัน
วันไหว้พระจันทร์ เกรงว่าเขากับพี่รองต้องเดือดร้อนแน่แล้ว พอคิดถึง
ตรงนี้ตงฟางถึงก็อดถอนใจไม่ได้ว่าเป็นพี่ชายนี้ยากไม่น้อย

ก็อกๆ ตงฟางถึงได้ยินเสียงเคาะประตูดังมาจากภายนอกพร้อมกับ
เสียงร้องเรียกเร่ร่อนของจางเจินที่ไปแล้วย้อนกลับมาใหม่

"พี่สาม! มีคนทราบบว่าท่านอยู่ที่นี้จึงมาหาหมอขอรับ"

"คนอยู่ที่ไหน"

ได้ยินเช่นนั้นตงฟางถึงก็วางตะเกียบและชามลง รีบลุกขึ้นเปิดประตู
ห้อง ส่งสัญญาณบอกให้จางเจินนำทาง

ข่าวหมอเทวดาตงฟางถึงมาเมืองกังหลิงแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว
มีคนไข้มามากเขาเป็นจำนวนมาก ตงฟางถึงอำนวยความสะดวกกับทุกคน

ท่านมอฮัมหมัด

โดยสั่งให้หวังจินเปิดประตูด้านหลังของหอหงส์มังกรไว้ จัดพื้นที่ลานด้านหลังหอเป็นที่ตรวจโรค

"พี่สาม ท่านจะอยู่เมืองกังหลิงนานเท่าใดขอรับ"

จางเซิ่งผู้มีรูปร่างผอมเล็กอาศัยจังหวะไม่มีคนเข้ามาส่งขาและขนมเยี้ยตามอย่างใครรู้ เขาถูกหวังจินย้าให้มาช่วยพี่สามชั่วคราว ส่วนจางเจินรับหน้าที่ช่วยงานอยู่ด้านหน้า

"ยังไม่แน่ แต่ก่อนสารทไหว้พระจันทร์ ข้าต้องกลับคฤหาสน์ตงฟางก่อน"

มาถึงหอหงส์มังกรเมืองกังหลิงไม่นาน สองพี่น้องก็สนิทชิดเชื้อกับเขาไม่น้อย ส่วนเขาก็เอ็นดูทั้งสองเพราะเหตุที่น้องเล็กรับพวกเขาไว้เป็นน้องบุญธรรม

จางเซิ่งยกนิ้วขึ้นนับ เห็นว่ายังห่างจากวันไหว้พระจันทร์อีกสองเดือนเศษ

ประเสริฐแท้! เท่ากับพวกเขายังมีเวลาอยู่กับพี่สามอีกนาน อย่างน้อยก็ไม่เหมือนพี่สี่ที่มักจะไปมารวดเร็ว ทำให้พวกเขาไม่มีเวลาเตรียมใจเลยแม้เพียงนิด

"เป็นอะไร เหตุใดจึงถามเช่นนั้น"

ตงฟางถึงจิบชา ไบหน้าอ่อนโยนปรากฏรอยยิ้มนุ่มนวล ครั้นเห็นจางเซิ่งยกนิ้วนับวันก็นึกประหลาดใจ

"เพราะว่า..."

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงประหลาดดังขึ้น เสียงนั้นเดี่ยวสั้นเดี่ยวยาว เดี่ยวสูงเดี่ยวต่ำ จังหวะที่ตงฟางถึงตั้งท่าจะเดินออกมาก็รู้สึกปวดแปลบ

ในท้องราวถูกปิดเป็นเกลียว รู้สึกเหมือนมีบางสิ่งเคลื่อนไหวอยู่ภายใน
ความรู้สึกเจ็บปวดเพิ่มขึ้นตามเสียงที่ดังนั้น

ตงฟางถึงหน้าเปลี่ยนสีไปทันที หรือว่านี่คือ...

"พี่สาม ท่านเป็นอะไร เหตุใดสีหน้าถึงแย่อย่างนี้ ท่านอย่าทำให้ข้า
ตกใจสิ!"

จางเซิ่งตื่นตระหนกกับเสียงประหลาดและปฏิกิริยาของตงฟางถึง
นี่เสียงอะไรกันแน่ เหตุใดสีหน้าของพี่สามจึงซีดขาวลงทุกที ข้าเหงื่อเย็น
ก็ผุดจากหน้าผาก กุมท้องตนเองไว้ด้วยความเจ็บปวด เกิดเรื่องใดขึ้นกัน
แน่

ระหว่างที่จางเซิ่งตกใจมือไม้พลั่นก็พลันได้ยินเสียงขลุ่ยสอดใส่แว่วมา
ไกล ๆ เสียงประหลาดที่ได้ยินในตอนแรกค่อย ๆ จางหาย อาการปวดท้อง
ทรมานของตงฟางถึงก็ค่อย ๆ ทุเลาลง

"เสียงขลุ่ยมาจากที่ใด"

ร่างเล็ก ๆ ของจางเซิ่งวนไปมารอบกายตงฟางถึงอย่างหวาดวิตก
ดูเหมือนเสียงขลุ่ยจะทำให้พี่สามไม่เจ็บทรมานอย่างในตอนแรกแล้ว

เสียงขลุ่ยดังจากไกลเข้ามาใกล้ สตรีในอาภรณ์สีขาวนวลถือ
ขลุ่ยมรกตปรากฏร่างขึ้นตรงหน้าตงฟางถึง นางมีรูปโฉมงามเยือกเย็น
บุคลิกสูงส่ง่าเย็นชา เหมือนมีอาจจับต้อง

"ตงฟางถึง เราพบกันอีกแล้ว"

"เจ้าเองหรือ..."

กล่าวยังไม่ทันขาดคำ ร่างสูงส่ง่าของตงฟางถึงก็อ่อนล้าไม่ได้สติ
อยู่กับพื้น อนุสติสุดท้ายนั้นคือเสียงร้องตื่นตระหนกของจางเซิ่ง...

ท่านหมอตามรัก

"พี่สาม!"

"แม่นางท่านนี้ คุณชายสามของเราเป็นอะไรไป เหตุใดอยู่ๆ ก็หมดสติ
หวังชินละล่าละลักถามสตรีไม่ทราบชื่อที่นั่งอยู่บนตั่งหน้าเตียง
สตรีผู้นี้บุคลิกเยือกเย็น ให้ความรู้สึกห่างไกลยากสนิทนม เห็น
ท่าทีนางจับขี้พจรให้คุณชายสามดูขำขันน่าฉงน หรือว่านางก็เป็นหมอ?

"พี่สาว พี่สามเป็นอะไรมาหรือไม่ขอรับ" จางเซิ่งมองตงฟางถึง
ที่นอนไม่ได้สติอยู่บนเตียงด้วยความกังวล

ตอนแรกพี่สามก็พูดเล่นหัวเราะกับเขาได้ หลังจากเสียงประหลาด
นั้นดังขึ้นพี่สามก็มีอะไรผิดปกติไปทันที ต่อจากนั้นพี่สาวท่านนี้ก็ปรากฏตัว
ขึ้น จำได้ว่าก่อนพี่สามจะล้มลงก็มีท่าทีประหลาดใจเมื่อเห็นนาง หรือว่า
ทั้งสองรู้จักกันมาก่อน?

"ใช่แล้ว แม่นางท่านนี้ ท่านเป็นผู้ใด เหตุใดจึงมาที่หอหงส์มังกร
ของเรา"

จางเจินไต้ยिनน้องชายเล่าที่มาที่ไปแล้วก็อดนึกระวังป้องกันนางไม่ได้

"ในช่วงเวลาสั้นๆ นี้ ตงฟางถึงจะไม่มีอะไร"

เสียงเพ่งขาดคำก็เห็นนางล้วงขวดกระเบื้องสีเขียวจากนอกเสื่อมา
ไว้ที่จุ่มตงฟางถึง ตงฟางถึงที่สลบไสลก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้น

"คุณชายสาม ท่านรู้สึกอย่างไรบ้างขอรับ"

"พี่สาม รู้สึกไม่สบายตรงไหนหรือไม่ขอรับ"

"พี่สาม ท่านสบายดีหรือไม่"

หวังชิน จางเจิน และจางเซิ่งพุ่งปราดมาข้างเตียงด้วยสีหน้าวิตกกังวล

ตงฟางถึงยิ้มปลอบใจทุกคน สายตาจับอยู่ที่สตรีเบื้องหลังคนทั้งสาม
"แม่นางหยวน จากกันมาถึงสี่ปี ไม่คิดว่าจะได้พบเจ้าอีก"

ตงฟางถึงก็เป็นเช่นเดียวกับนางคือเพียงแวบเดียวก็จำนางได้ นาง
มีรูปโฉมงดงาม บุคลิกเยือกเย็นห่างเหิน ทำให้คนจดจำได้อย่างลึกซึ้ง
อีกทั้งยังมีขลุ่ยมรกตในมือ การที่จำนางได้ในทันทีจึงมิใช่เรื่องยากเย็น

ความอ่อนโยนซื่อของเขายิ่งข้บเน้นให้เห็นความเย็นชาห่างเหิน
ของหยวนเซียงอิ่น ดวงตางามกระจ่างเหลือบมองเขาปราดหนึ่ง กล่าว
เสียงเรียบว่า "ท่านทราบหรือไม่ว่าเกิดเรื่องใดขึ้นกับตนเอง"

ตงฟางถึงผินยิ้ม "หากเดาไม่ผิด ข้าคงถูกพญาพิฆะ"

พอได้ฟังคำสนทนาของทั้งสอง คนทั้งสามก็ตระหนกหวาดหวั่นไม่รู้
จะทำเช่นไรดี

"ท่านถูกพญาพิฆะครึ่งเดือน ภายในครึ่งเดือนนี้ หากไม่ขจัดออก
ลำไส้จะเน่าเปื่อยถึงแก่ชีวิต" หยวนเซียงอิ่นกล่าวไม่รีบไม่ช้า น้ำเสียงราบเรียบ
เสมือนพญาพิฆะที่ว่านั้นมิใช่เรื่องสาหัสน่าวิตก เขาเป็นแต่เพียงไขัธรรมดา

"เหตุใดแม่นางหยวนจึงทราบกระจ่างปานนี้"

ตงฟางถึงเลิกคิ้ว คิดถึงเหตุการณ์ก่อนหมดสติ เสียงประหลาดที่ยัง
ความเจ็บปวดมาให้ นั่นเบาบางลงเพราะเสียงขลุ่ยของนาง ทำให้เขาไม่อาจ
ไม่ระแวงสงสัย

"ตงฟางถึง ขออภัย บิดาข้าเป็นผู้ลงมือใส่พญาพิฆะเข้าร่างท่าน"

หยวนเซียงอิ่นสุดลมหายใจยาว ดวงตางามกระจ่างสบตาเปิดเผย
ของเขาตรงๆ นี่เป็นครั้งแรกที่นางรู้สึกผิดกับผู้อื่น ทั้งหมดนี้ต้องโทษบิดา

* พญาพิฆะ หมายถึงราชาแห่งพิษ คือการนำสัตว์มีพิษหลายชนิดมาข้บรวมกันเพื่อให้กินกันเองจนเหลือสัตว์มีพิษตัวสุดท้าย
ที่จะมีพิษร้ายแรงที่สุด

ท่านหมอตาวรัก

ผู้กระทำการตามอำเภอใจ

"เหตุใดผู้อาวุโสหยวนต้องใส่พญาพิษเข้าร่างข้า"

ใบหน้าอ่อนโยนของตงฟางถึงปรากฏแววจน 'หมอละเอียด' หยวนตำจิวอารมณ์แปรปรวนไม่แน่นอน กระทำการใดล้วนไม่อาจคาดเดาตามเหตุผลทั่วไป แต่หยวนตำจิวมิใช่ชาวเผ่าเหมียว* เหตุใดจึงรู้วิธีใส่พญาพิษ

"มารดาข้าเป็นชาวเผ่าเหมียว พญาพิษครึ่งเดือนนี้เป็นบิดาข้าลอบเรียนมาจากนาง เขาได้ยินคำเล่าลือในยุทธภพว่าท่านคือหมอละเอียดตงฟางถึงก็รู้สึกไม่พอใจ จึงฉวยโอกาสที่มารดาข้ากลับไปเยี่ยมบ้านที่เหมียวเจียงใส่พญาพิษเข้าร่างท่าน จุดประสงค์คือจะดูว่าท่านผู้เป็นหมอละเอียดจะช่วยตนเอง หาทางขจัดพญาพิษนี้ได้อย่างไร"

นางเองก็ลอบตามบิดาลงจากเขาหลังจากได้ทราบว่าเป็นบิดาคิดจะหาเรื่องตงฟางถึง โชคดีว่ายังไม่ให้เกิดเหตุร้ายได้ทันทั้งนี้

"เกินไปแล้ว! ทำไมบิดาท่านต้องทำร้ายพี่สามเช่นนี้ พี่สามไม่ได้ทำอะไรเขา! ฉายาหมอละเอียดระบือลือลั่น หากเขาวิชา ก็สามารถมากกับพี่สามต่อหน้า เห็นทีคนผู้นี้คงไม่อาจเปรียบกับพี่สามได้แม้เพียงปลายนิ้ว!" จางเจิ้นกล่าวอย่างโกรธแค้น คิดถึงว่าพี่สามที่เคารถูกลอบทำร้ายด้วยพญาพิษน่ากลัวเช่นนี้ก็โกรธนัก

"จางเจิ้น อย่าพูดเหลวไหล ผู้อาวุโสหยวน 'หมอละเอียด' มีชื่อเสียงด้านยุทธภพมาเสียสิบกว่าปี กระทั่งอาจารย์ปู่ของข้ายังยกย่อง วิชาแพทย์ของผู้อาวุโสหยวนมีเอกลักษณ์ของตนเอง 'สี่เพลงสยบวิญญาณ' ที่ท่านแต่ง

* ชาวเผ่าเหมียว หมายถึงชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่บริเวณทางตอนใต้ของจีน ซึ่งเรียกว่าดินแดนแถบเหมียวเจียง

ขึ้นเองนั้นได้ช่วยเหลือผู้คนไม่น้อย"

ตงฟางถึงทำหน้าที่เครื่องขมิ้นขึ้นมาอย่างน้อยครึ่งจะเห็น ฉายา 'หมอบระหลาด' มิใช่ได้มาโดยง่าย แม้ผู้อาวุโสหยวนจะมีพฤติกรรมประหลาดพิกล ไม่ชอบใช้วิชาแพทย์ช่วยเหลือผู้ใด แต่ต้องยอมรับว่าเขามีความสามารถแท้จริง

"ฮ่า ๆ ๆ ตงฟางถึง นับว่าเจ้ารู้ตน มิกล้าว่าร้ายข้าลับหลัง ยายหนู หากเจ้าอยากช่วยเขาก็จงอาศัยความสามารถของตัวเอง!"

เสียงหัวเราะหนักแน่นมีพลังดังมาจากด้านนอก กำลังภายในกล้าแข็งนั้นทำให้ตงฟางถึงอดนับถือไม่ได้

"ท่านพ่อ! ท่านเอาแต่ใจถึงเพียงนี้ รอท่านแม่กลับมาจากเหมียวเจียง ข้าจะบอกนาง!"

ใบหน้างามพิสุทธิ์ของหยวนเซียงอินปรากฏแววขุนเคือง นางรู้ว่าบิดายังอยู่ใกล้ ๆ จึงแผ่กำลังภายในลงในเสียง

สิ่งที่ตอบมากลับเป็นความเจ็บสนิท

น่าซึ้งนัก! ท่านพ่อเหลวไหลทำตามอำเภอใจเกินไปแล้ว รอท่านแม่กลับมา ข้าจะร่วมมือกับท่านแม่ก่อวณจนรับรองเขาอยู่ไม่สุขแน่! หยวนเซียงอินขุนเคืองอยู่ในใจ

"เห็นที่ผู้อาวุโสหยวนจะไปเสียแล้ว"

ตงฟางถึงมองสีหน้าที่เคยเรียบเฉยอย่างสนใจ หลังจากได้ยินเสียงบิดาสีหน้าของนางก็เต็มไปด้วยอารมณ์ต่างๆ ใบหน้าดงามเต็มไปด้วยอารมณ์แ่งอน ทำให้ผู้เห็นไม่อาจเคลื่อนสายตา ยามนี้นางมิได้ให้ความรู้สึกเย็นขาราวน้ำแข็ง ท่างเห็นยากขีดใกล้อีกต่อไป

ท่านหมอตามรัก

"ตงฟางถึง ท่านถูกพญาพิษ เหตุใดจึงไม่หนีกังวล"

"เป็นตายฟ้าลิขิต มีอะไรน่ากังวล อย่าว่าแต่แม่นางหยวนอยู่ที่นี้
ข้ายังมีอะไรต้องวิตกอีก" ตงฟางถึงตอบอย่างเยือกเย็น

"ท่านแน่ใจหรือว่าข้าต้องช่วยชีวิตท่าน"

หยวนเซียงอินรู้สึกขัดตากับใบหน้าหล่อเหลาคมคายที่ยังยิ้มอ่อนโยน
ไม่ทุกข์ร้อน แม้เขาจะมีวิชาการแพทย์สูงล้ำ แต่ก็น่าจะทราบว่าการขจัด
พญาพิษมิใช่เรื่องง่าย ผู้ต้องพญาพิษหากไม่ได้ผู้ใช้พญาพิษมาเป็น
ผู้ถอนออก ก็ยากจะขจัดพญาพิษได้

หากมิใช่ว่านางรู้วิธีขจัดพญาพิษชนิดนี้ ต่อให้เขาเป็นหมอเทวดา
เลื่องชื่อ อีกเพียงครึ่งเดือนให้หลังก็ต้องล้มไถ่เน่าเปื่อยถึงแก่ชีวิต

ตงฟางถึงถอนหายใจ แม่นางผู้นี้บุคลิกเย็นชา คิดไม่ถึงว่าแม้แต่นิสัย
ยังยากจะเจรจาด้วย

"หากแม่นางหยวนไม่มีใจช่วยข้า ก็ยอมไม่ปรากฏกายขึ้นในนิยามนี้"

"แม่นางหยวน ท่านโปรดช่วยคุณชายสามของเราด้วยเถิด" หวังชิน
เกรงว่านางจะไม่ยอมช่วย รีบเอ่ยปากขอร้อง

"ท่านไม่ต้องขอร้อง เรื่องนี้เหมือนดังที่ตงฟางถึงบอก หากข้าไม่คิด
จะช่วยเขา ก็ไม่จำเป็นต้องปรากฏตัวขึ้นที่นี่ พวกท่านออกไปก่อนเถิด"

หยวนเซียงอินกล่าวกับทั้งสาม ตระเตรียมช่วยตงฟางถึงขจัดพญาพิษ
ใครจะให้บิดานางเป็นคนก่อเรื่อง นางผู้เป็นบุตรีย่อมมีหน้าที่แก้ไขให้ถูกต้อง
รจนทั้งสามออกไป ประตูห้องปิดลง หยวนเซียงอินพลิกขลุ่ยมรกต
ในมือไปมาพลาถตามคนบนเตียง

"ตงฟางถึง ท่านทราบหรือไม่ว่า 'สี่เพลงสยบวิญญาณ' ที่ท่านพ่อข้า

แต่ยังมีเพลงใดบ้าง"

"ได้ยินว่ามี 'สยบวิญญาน' 'ประโลมวิญญาน' 'ทลายวิญญาน' และ 'พิฆาตวิญญาน' "

ครั้งกระนั้น 'หมอประหลาด' หยวนต๋าจิวอาศัย 'สี่เพลงสยบวิญญาน' สร้างชื่อเสียงลือในยุทธภพ เสียงขลุ่ยของเขาสามารถฆ่าแรกเข้าสู่เส้นชีพจรของมนุษย์ สามารถรักษาโรคได้ ซ้ำยังสามารถทำให้คนไข้อาการสาหัสคลายจากอาการปวด เข้าสู่สภาวะหลับลึก นอกไปจากนั้น 'สี่เพลงสยบวิญญาน' นี้ไม่เพียงสามารถช่วยคน ยังสามารถใช้สังหารคนได้

เขาเคยได้ยินอาจารย์ปู่เล่าว่าเสียงขลุ่ยของหยวนต๋าจิวใช้ช่วยคนและฆ่าคนได้ ขึ้นอยู่กับความคิดของผู้เป่า เสียตายแต่คนผู้นั้นเสียแปลกพิสดารไม่อาจวัดด้วยหลักเหตุผลทั่วไป แม้จะมีพรสวรรค์ด้านการแพทย์เป็นยอด แต่ก็ไม่ชอบรักษาโรคให้ผู้อื่น หลังจากมีชื่อเสียงลือในยุทธภพเพียงไม่กี่ปีก็หายสาบสูญไปโดยไร้ร่องรอย

"มิมิด ใน 'สี่เพลงสยบวิญญาน' มีเพลง 'สยบวิญญาน' 'ประโลมวิญญาน' ใช้ช่วยคน และมีเพลง 'ทลายวิญญาน' และ 'พิฆาตวิญญาน' ใช้ประหารประหาร อีกสักครู่ข้าจะเป่าเพลง 'พิฆาตวิญญาน' เพื่อขจัดพญาพิษครึ่งเดือนในร่างท่าน ตงฟางถึง ท่านอุดหนุนไว้ หากไม่อาจทนเสียงขลุ่ยได้ก็ใช้กำลังภายในต้านทานเถิด"

หยวนเชียงอินพูดจบคำ ร่างออรชรก็พลีวูบนั่งลงบนเก้าอี้ไม้แดงข้างหน้าต่าง ดวงตาสุกใสสำรวมนิ่ง เริ่มลงมือเป่าขลุ่ยเป็นเพลง 'พิฆาตวิญญาน'

เสียงขลุ่ยสดใสกังวานกระชั้น บัดยวบบัดสั้น ตงฟางถึงรู้สึกถึง

ท่านหมอตามรัก

บางสิ่งในท้องเคลื่อนไหวเร็วเร็วเข้าตามเสียงขลุ่ย กระแสโลหิตทั่วร่าง เหมือนจะสั่นสะเทือน เขารีบปิดตาโคจรพลัง ครึ่งชั่วยามให้หลังเสียงขลุ่ย ก็ยุติ ในท้องปราศจากอาการขยับเคลื่อนไหวได้อีก

"กนิยาเม็ดนี้ อีกครู่หนึ่งไปห้องน้ำ ก็จะสามารถขับพิษที่ตายในท้องท่านออกมา"

หยวนเซียงอินเดินมาหาเขาด้วยใบหน้าขาวซีด หายใจหอบถี่ นางยื่นยาลูกกลอนสีแดงให้เขาเม็ดหนึ่ง

"แม่นางหยวน เจ้าเป็นอะไร" ตงฟางถึงเห็นสีหน้านางไม่ถูกต้องก็ถามด้วยความกังวล คิดไม่ถึงว่าเพียงถามจบ ร่างน้อยนั้นก็อ่อนระทวยลงโดยไม่มีสัญญาณบอกล่วงหน้า ตงฟางถึงยื่นแขนไปรับร่างนั้นไว้ได้ทันท่วงที

"คุณชายสาม"

"พี่สาม"

หวังชิน จางเจิน จางเซิ่งได้ยินเสียงขลุ่ยเงียบไปก็รีบผลักประตูเข้ามาอย่างวิตกกังวล ไหนเลยจะรู้ว่าภาพที่เห็นกลับเป็นภาพตงฟางถึงโอบร่างอ่อนแอของแม่นางหยวนไว้ในอ้อมอก

"คุณชายสาม แม่นางหยวนเป็นอะไรไปขอรับ" หวังชินถามด้วยความงุนงง

แม่นางหยวนกำลังรักษาคุณชายสามอยู่มิใช่หรือ เหตุใดจึงเป็นลมอยู่ในอ้อมอกของคุณชายสาม ที่แท้เกิดเรื่องใดขึ้น

"นางใช้กำลังภายในไปมาก เลือดลมติดขัด จึงเป็นลมล้มลง"

ตงฟางถึงจับชีพจรให้คนในอ้อมแขน หัวคิ้วขมวดเล็กน้อย คิดไม่ถึงว่าการบรรเลงสีเพลงสยบวิญญาณจะเสียกำลังภายในมากเพียงนี้

"พี่สถาม ท่านไม่เป็นไรใช่ไหมหรือไม่ขอรับ" จางเจิ้นถามอย่างร้อนใจ
"ข้าไม่เป็นไร" ตงฟางถึงอุ้มร่างน้อยในอ้อมอกขึ้น หันไปสั่งหวังชิน
ว่า "หวังชิน เจ้าช่วยเตรียมห้องพักสะอาดสะอาดให้ห้องหนึ่ง"

"ขอรับ คุณชายสามตามมาทางนี้ขอรับ"

หวังชินเดินนำตงฟางถึงไปยังห้องพัก เขาแอบหันกลับมามอง
ตลอดทาง ไม่รู้ว่าเขาดูผิดไปหรือเปล่า กล่าวคือแม้รู้สึกว่เวลาคุณชายสาม
มองแม่냥หยวนที่เป็นลมอยู่ในอ้อมแขน สายตานั้นผิดประหลาดอยู่
ไม่คล้ายความใส่ใจคนไข้ดังปกติ หากแต่มีความห่วงใยบางประการอยู่

2

ที่นี่ที่ใดกัน

หยวนเซียงอินเพิ่งลืมตาสุกใสขึ้นก็พบว่าสภาพรอบตัวล้นแล้วแต่
ไม่คุ้นเคย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนเป็นลมเล่นผ่านวูบเข้ามาในห้วงสมอง...

ที่นี่คือห้องพักของหอหงส์มังกร?

หยวนเซียงอินผุดลุกขึ้นนั่งในทันใด

มิผิด ห้องพักสะอาดสะอาดอัน นอกประตูแว่วเสียงลูกค้ำร้องเรียก
เสี่ยวเออร์ ดวงตาสุกใสหรือลึกลงน้อย นางนั่งเงิบอยู่ครู่ใหญ่ นึกขัดแย้ง
ในใจว่าควรจากไปทันทีดีหรือไม่

พญาพิษในร่างตงฟางถึงถูกขจัดออกแล้ว นางควรจากไปได้แล้ว แต่
พอคิดถึงนิสัยดีอันเอาแต่ใจของบิดาก็นึกขึ้นได้ว่าหากนางจากไปแล้ว
บิดากลับมาทำร้ายเขาอีก นางจะทำเช่นไรดี แต่หากนางอยู่ต่อก็ต้องรอ
จนมารดา กลับจากเหมียวเจียงในอีกสองเดือนให้หลัง บิดาจึงยอมกลับ

ขึ้นเขาคีตาอย่างว่องว้าย

"แม่นางหยวน เจ้าพื่นแล้ว พอดีเขียว ดิมยาถ้วยนี้เกิด"

ตงฟางถึงถือถ้วยยาฬลักประตูเข้ามา ดวงดาดำสนิทหันมาสบกับ
ดวงตาสุกใสเยือกเย็นของนาง ใบหน้าคมสันปรากฏรอยยิ้มอบอุ่น

หยวนเซียงอิ่นนั่งนิ่งอยู่บนเตียงนอน รอจนเขาเข้ามาใกล้และยื่น
ถ้วยยาให้ นางยกขึ้นดื่มเพียงนิดก็ทราบว่าตัวยานั้นเป็นตัวยาบำรุงเลือดลม
จึงยกขึ้นดื่มจนหมดถ้วยโดยไม่กล่าววาจาใด

ตงฟางถึงรับถ้วยเปล่ากลับมา เห็นใบหน้านางไม่ซีดขาวเท่าเมื่อ
ตอนเป็นลมจึงพววจใจลง

"แม่นางหยวน คราวนี้ดีแต่เจ้าช่วยไว้ มิฉะนั้นแม้ข้าจะเป็นหมอ แต่
ก็ต้องงอมือรอความตายเมื่อเผชิญกับพญาพิษ"

แม้เขาจะมีชื่อเสียงลือว่าเป็นหมอเทวดา สามารถช่วยชีวิตผู้คนได้
ทั้งแผ่นดิน แต่เมื่อเผชิญหน้ากับพญาพิษซึ่งตามปกติมีผู้ใช้เท่านั้น
ที่สามารถถอนได้ เขาก็ยอมอัปจนสิ้นหนทาง หากมิใช่นางรู้ว่าพญาพิษ
ชนิดนี้เป็นพญาพิษใด จะขจัดออกด้วยวิธีใด เกรงว่าเขาก็ได้แต่นอนรอ
ความตายแล้ว

"บิดาข้าเป็นผู้ก่อเรื่อง ข้าเป็นบุตรรีย่อมมีหน้าที่สะสาง โชคดีว่าบิดา
มิใช่ชาวเผ่าเหมียว รู้จักพญาพิษเพียงผิวเผิน ใช้เป็นเพียงพญาพิษครึ่งเดือน
หากวันนี้ผู้ลงมือเป็นมารดาข้า เรื่องราวย่อมตึงมือกว่ามากนัก"

มารดานางเป็นบุตริระมุขเผ่าเหมียว เชี่ยวชาญการใช้พญาพิษเป็น
ที่สุด แต่มารดาแบ่งแยกเรื่องราวชัดเจน ไม่เอาแต่ใจอย่างบิดา มารดาเคย
สอนวิธีการใส่พญาพิษลงในร่างผู้อื่น แต่นางกลับสนใจเรื่องการขจัด

ท่านหมอตามรัก

พญาพิษยิ่งกว่า นางได้ค้นคว้าวิชาสี่เพลงสยบวิญญานที่บิดาแต่งขึ้น ใช้
ท่วงทำนองผสมกำลังภายในก่อเกิดเป็นเพลงพิฆาตวิญญานที่สามารถ
สังหารพญาพิษได้

"ขอภัยอย่างยิ่ง แม่นางเสียกำลังภายในไปหลายส่วนเพื่อช่วยชีวิตข้า"

"ไม่เป็นไร ข้าบอกแล้วว่าบิดาคือผู้ก่อเรื่อง ข้าเป็นบุตรย่อมมีหน้าที่
สะสาง"

ตงฟางถึงผู้มีอารมณ์เบิกบานไม่ถือสากับกิริยาเย็นชาของนาง ไบหน้า
ยังคงประดับด้วยรอยยิ้มบาง ๆ ดวงตาดำสนิทจับนิ่งที่ไบหน้าน้อย ๆ
เยือกเย็นไร้อารมณ์ของหยวนเซียงอัน

"แม่นางหยวน หากเจ้าไม่รีบร้อนจากไป ยินดีพักอยู่ที่นี้สักหลายวัน
ก็ขอให้ข้าแสดงไมตรีของเจ้าบ้าน ต้อนรับเจ้าหน่อยเป็นไร"

ไบหน้างามพิสุทธิ์เยือกเย็นของหยวนเซียงอันมีแววลึกลับ ดวงตาคู่งาม
หรือเล็กน้อย พอซ่อนตาขึ้นอีกครั้ง ดวงตาสุกใสนั้นก็จับจ้องไบหน้าที่ยิ้ม
อ่อนโยนรอคอยคำตอบของเขา

"ได้" ริมฝีปากสีเรื่อขยับเล็กน้อย นางค้อมศีรษะแสดงอาการตกลง
นางมองผิดไปหรือไม่ เหตุใดถึงรู้สึกว่ารอยยิ้มบนไบหน้าตงฟางถึง
กว้างขึ้นอีก ท่าทางเขาราวกับโล่งใจ?

วิธีรับแขกของตงฟางถึงจัดได้ว่าพิเศษนัก

"ท่านหมอตงฟาง ไม่ทราบเหตุใดข้าถึงเป็นผีนแดงจ๋า ๆ ขึ้นทั้งตัว
ข้าจะตายหรือไม่"

คนไข้อยู่น้อยผู้หนึ่งม้วนแขนเสื้อและขากางเกงขึ้น เผยให้เห็น

รอยแดงเป็นจ้ำๆ รอยแล้วรอยเล่าเต็มสองแขนสองขา ขวนให้ผู้พบเห็น
ตื่นตระหนก

ตงฟางถึงจับชีพจรและดูอาการคนไข้แล้วก็ปลอบประโลมให้ใจเย็นลง

"เจ้าเป็นโรคหัด ไม่ตายหรอก ข้าจะเขียนใบสั่งยาให้ จำให้แม่นว่า
ต้องดื่มยาตามเวลา ตอนอาบน้ำอย่าอาบน้ำร้อนเกินไป และอย่าไปแกะเกาแผล"

"ขอบคุณท่านหมอ" คนไข้หนุ่มถือใบสั่งยาจากไปอย่างซาบซึ้งใจ

หยวนเซียงอินที่อยู่ข้างๆ มองอยู่นาน พบว่าตงฟางถึงมิได้เก็บเงิน
ค่าตรวจรักษาจากคนยากคนจน บางครั้งยังกำนัลตัวยาให้เปล่า หากคนไข้
มีฐานะก็เก็บเพียงค่าตรวจเล็กน้อยเท่านั้น

ครั้นคิดได้ว่าตนเองดูพอแล้ว หยวนเซียงอินก็ตัดสินใจจากไป ไหน
เลยจะรู้ว่าเพียงหันกายก็มีคนยึดข้อศอกขวานางไว้ นางหันกลับไปมอง
อย่างประหลาดใจก็เห็นเพียงดวงตาดำสนิทแฝงรอยยิ้ม

บุรุษผู้นี้มีได้กำลังตรวจคนไข้อยู่หรือ

"ทุกท่าน ขอแนะนำหน่อยเถิด ผู้นี้คือแม่นางหยวน นางเป็นหมอ
เช่นเดียวกับข้า หากมีอาการเจ็บปวดใดก็ให้นางรักษาได้"

ตงฟางถึงรูดนางไปข้างหน้าและแนะนำให้ทุกคนรู้จัก

ได้ยินเช่นนั้นคนทั้งหลายก็พากันขอบคุณ บางคนกระซิบกระซาบ
คาดเดาความสัมพันธ์ของท่านหมอทั้งสอง หลังจากที่ทุกคนจากไป
ดวงตาสุกใสที่กลับมีประกายโทสะก็ถลึงจ้องบุรุษข้างๆ

"ตงฟางถึง ท่านถือสิทธิ์อะไรตัดสินใจแทนข้า!"

นางไม่ได้มีปณิธานยิ่งใหญ่คิดจะช่วยเหลือผู้คนอย่างเขา บุรุษผู้นี้
ไม่เคารพนางเอาเสียเลย

ท่านหมอตาวรัก

"แม่นางหยวน ข้าตัดสินใจแทนเจ้าถือว่าไม่ถูกต้อง แต่เจ้าไม่รู้ลึกหรือว่าในเมื่อเรามีความสามารถ ไยไม่ช่วยเหลือคนยากไร้เหล่านี้ แม่นางหยวนมีจิตใจเมตตากรุณา เชื่อว่าคงจะไม่ปฏิเสธเป็นแน่"

ตงฟางถึงยังคงมีท่าที่อ่อนโยนนุ่มนวล เขายิ้มพลางมองนางที่โกรธจัดจนตาลุกเป็นไฟ

แม่นางหยวนผู้นี้ปกติเย็นขราราวจะกันคนทั้งหลายให้อยู่ห่างตน มีแต่ยามโกรธเคืองเช่นนี้จึงชวนให้สนิทชิดใกล้

"ใครบอกท่านว่าข้ามีเมตตากรุณา! ที่นี่มีตงฟางถึงคนเดียววิพอแล้ว ไยต้องมีข้าเพิ่มอีก"

แม้บุรุษเบื้องหน้าจะพูดจ่าน่าฟังเพียงไร หยวนเซียงอินก็ยังไม่คล้อยตาม อยากจะเป็นคนดี เขาก็เป็นไปคนเดียวเถิด ไม่เห็นต้องลากนางไปด้วย นางถลึงตามองเขาอย่างไม่พอใจก่อนจะหมุนกายสะบัดตัวจากไป

ใบหน้าตงฟางถึงยังคงประดับด้วยรอยยิ้ม มิได้สะทกสะท้านต่อวาทจาของนาง เขายกมือโพล่หลัง ก้าวตามนางไปอย่างไม่รีบร้อน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)